

FELSŐKRISZTINA

2000. VENI SANCTE

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel ½8 és este 6 órakor

Vasárnap reggel ½8, 9, ½11, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután ½5-½6 óráig

Krónika

A legutóbbi számunk megjelenése óta plébániánk élete az ünneplés jegyében telt. **Keresztelő Szent János ünnepén** közösségünk hármask jubileumáról, **plébániánk 60 évvel ezelőtti alapításáról s eddigi életéről emlékeztünk meg.** A jubileumi születésnap méltó megünneplését nagyon sok társunk áldozatos munkája tette lehetővé, s hetekkel az ünnep után elmondhatjuk: elérte igazi célját, a közösségépítést.

Akik az előkészítő munkákban részt vettek, közvetlenül is megélhették, hogy a nemes ügyért hozott legkisebb áldozat is segít közelebb kerülnünk egymáshoz.

Az ünnep egyik kiemelt eseménye volt az **urnatemető megáldása**, amelyet a szentmisét is bemutató *Spányi Antal* püspök úr végzett. Ezzel az aktussal immár a plébánia szerves részévé vált leendő templomunk épülete. Az ízlésesen és igényesen kialakított temetkezési hely tervezőit, *Szauer Tibort* és *Müller Ferencet* dicséri. Önzetlen, sok-sok időt és fáradságot nem kímélő munkájuk mellett a kivitelezés során sokak sokféle munkája tette lehetővé, hogy a kivitelezés időre befejeződjön. Köszönjük nekik, s köszönjük az Önkormányzatnak is aki az ünnepre lefestette az épületet el-tüntetve ezzel a „nyitott társadalom” jelvényeit.

Bevonulás...

A 2000. jubileumi évben, egyházközségünk 60. évében szeretnénk az új képviselőtestületet felállítani.

Azzal a kéréssel fordulok a Kedves Testvérekhez, hogy írásban jelöljenek a képviselőtestületbe a plébánia területéről vagy más területről is, ha a jelölt a mi templomunkba jár, méltó, elkötelezett hölgyeket és urakat, fiatalokat és felnőtteket. Ezeket az ajánlásokat kérjük a templomban vagy a plébánián átadni október 15-ig.

Segítsen a Szentlélek mindnyájunkat a jelölésben és abban is, hogy a jelöltek elfogadják a közösség ajánlását.

Márton atya

(folytatás a 2. oldalon)

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

Lelki félkészülésünket segítette a búcsút megelőző triduum, amelyet egykori papjaink, *Hollai Antal, Greksa Ferenc és dr. Nagy Imre* vezettek. (Beszédeiket lényegét későbbi számaikban közétesszük)

Az ünnepre megjelent **plébániánk évkönyve**. A szerkesztő *Szerdahelyi Csongor*, valamint a szerkesztésben és kivitelezésében közreműködő *Babics Balázs, Müller Ferenc és Vasdinnyey Miklós* sikerrel idézte fel az eltelt 60 esztendő küzdelmeit, törekvéseit, hétköznapjait és ünnepeit. A visszaemlékezéseket, közösségeinket bemutató írásokat, korabeli fényképek teszik élvezetesebbé. A tipográfiaiilag is ízléses kiadványt *Hauser Péter* fotói díszítik.

Ugyancsak a plébánia történetét tárja eléink az a kiállítás, amely a templomban látható, s amely *Lukách Krisztina* vezetésével készült a hívek által rendelkezésre bocsátott képekből, művészi alkotásokból.

A búcsú napján, az ünnepi szentmisét követően az asszisztencia és a hívek körmenetben vonultak át az urnatemetőbe. Ezalatt a legkisebbek számára már megkezdődött a búcsú babszínház és mulatság, amelyet a **Babakör** szervezett.

Az urnatemető megáldását követően az új épület nagytermében **rövid műsorral folytatódott** az ünneplés. Márton atya köszöntőjét követően *Szerdahelyi Csongor* mutatta be a plébánia évkönyvét. Néhány szemelvényt is felolvasott a visszaemlékezésekből, mintegy keresztmetszetét adva a 60 évnek. Kedves és megható volt, ahogy *Msgr Anthony Stark* atya emlékezett meg *Mindszenty József* hercegprímásról és arról, hogyan került kapcsolatba velünk, magyarokkal s a felsőkrisztinásokkal.

Amíg bent az épületben az ünnepség, majd a fogadás tartott, a templomkert az immár megszokott búcsú képét mutatta, s már kora

délutánra járt az idő, mire az ünneplő sereg eltávozott.

Az ünnep egyik fénypontja, amint azt köszöntőjében Márton atya is megjegyezte, **a délutáni kórustalálkozó** volt. Plébániánk meghívására -és *Tőkés Tünde* karnagyunk áldozatos szervező munkájának eredményeként- a kerület kórusai mellett *Kárpátaljáról* is érkezett vendég kórus. Köszönjük mindannyiuknak a felejthetetlen hangversenyt, szállást adó híveinknek pedig, hogy gondoskodásukkal kellemessé tették vendégeink ittlétét.

Az ünnepnapot a fiataljaink által szervezett **esti bál zárta**, amely méltó volt az egész búcsú emelkedett hangulatához. Fiataljaink megmutatták, hogyan lehet és kell vidáman, felszabadultan, s mégis kultúráltan, keresztény fiatalemberekhez méltón bulizni. Másnap (vagy aznap?) az Úrnapi körmeneten is ott voltak!!

*

A hármás jubileum másik kiemelkedő nyári eseménye **a Katolikus naggyűlés** volt. Felemelő, gazdag élményt, megerősítést kaptak azok, akik a nagy meleg ellenére kimentek a Kistadionban megrendezett találkozóra. Már, akik kimentek... Mi lett volna, ha az eredetileg tervezett helyen tartották volna meg? Miért van az, hogy mi, katolikusok ennyire félünk (vagy lusták vagyunk?) megmutatni magunkat, vállalni katolikus mivoltunkat? Plébániánkról sokan vettünk részt, de jó lett volna, ha más plébániákhoz hasonlóan közösségben lettünk volna ott. Ebben talán a képviselőtestület is segíthetett volna.

*

A harmadik nagy ünnepünket **a Szent István napi ünnepi szentmise és a Szent Jobb körmenet** jelentette. S ha az előbb hiányoltam a plébániai közösséget, most ez sem hiányzott. A hőség ellenére mintegy hatvanan jelentkeztek és jöttek el *István atya* vezetésével. A szervezői

feladatokat ezúttal is sekrestyésünk, *Rajkai János*, valamint a képviselőtestület másik tagja, *Takács László* látta el figyelemre méltó precizitással. A lelkes kis csoport tagjai felváltva vitték a plébánia zászlóit. (Jutulmul *Takács Lacitól* egy-egy szemzőlőcukrot kaptak). Volt, aki egyéni felajánlását hozta az Úr elé, így adva hálát ezer év kegyelmeiért. Külön öröm, hogy a plébánia szinte minden korosztálya képviseltette magát az ifjú házasoktól az idősebbekig egyaránt. Az impozáns körmenet nagy hatással volt még azokra is, akik csupán a tűzijátékra várva az út szélén nézelődtek.

*

A szokásos **nyári táborok** mellett (cserkészek, ministráns kollégiumok, Szkóla) az idén a Karitás és hitoktatóink nyári napközis tábort is szerveztek a gyermekek számára. E, Budapesten még ritka kezdeményezés tapasztalatairól külön is beszámolunk.

*

Örömteli családi események is gazdagították plébániánk életét. Ministráns dékánjaink közül ketten kötöttek házasságot a nyáron. *Hatrmann Erika Barta István*-nak, *Szabó István* pedig *Szűcs Barbará*-nak esküdtök örök hűséget. Új taggal bővült a Babakör. Megszületett a *Somorjai* házaspár legkisebb gyermeke *Márk*. A nyár végén *Bánfi Ferenc* és *neje* házasságkötésük 50 éves évfordulóját ünnepelték. Mindannyiuknak gratulálunk.

*

A nyár végén újra indul a tanév és a plébánia közösségeinek élete is. A **Házások Köre** új családokkal bővült, így szeptembertől már két csoportban tarják összejövetelüket. Továbbra is várjuk újabb házaspárok (családok) jelentkezését.

Béres György

Anthony Stark jubileumi ünnepségünkön

Mindszenty bíboros, Felső-Krisztina angol szemel

A nagyhetet és a húsvétot igyekszem mostanában minden évben a Keresztelő Szent János plébánián ünnepelni. Akik tizenkét év óta rendszeresen látnak ezen a plébánián, joggal kíváncsiak, hogyan kerülök ide. Mi az oka kötődésemetnek?

Ez a 2000. év több szempontból is különleges: millenniumi éve a magyarságnak, jubileumi, vagyis Szentév, de ugyanakkor Mindszenty József bíboros halálának 25. évfordulója is. A bíboros elleni bírósági eljárásról az angol sajtóban megjelent beszámolók iskolás fiú koromban, 1948-ban mély és tartós hatással voltak rám. Válogójában ez a szentéletű pap és magyar nemzeti hős volt az, aki jelentős mértékben hozzájárult döntésemhez, hogy magam is pap legyek. 1956-ban szenteltek pappá és ma is élénken élek emlékezetemben az októberi forradalom utolsó napjaiban a rádió hullámhosszán érkező segélykérések.

Végül is a hercegprímás elhagyta Magyarországot és sorra látogatta a világ különböző részein élő magyar közösségeket. Angliában is járt, ahol az a megtiszteltetés ért, hogy Manchesterben találkozhattam vele. Beszélgetésünk során azt mondta nekem, reméli, hogy egyszer alkalmam lesz majd ellátogatni Magyarországra: „Gyönyörű ország és ön bizonyosan szeretni fogja Budapestet.” Nagy szomorúságot éreztem szavaiban, amikor hozzáfűzte, hogy ő maga már sohasem fogja látni hazáját.

Ma is kincsként őrzöm ennek a találkozásnak emlékét. Halála után öt évvel jutottam el Mariazellbe, a nagy osztrák-magyar Mária kegyhelyre, ahová a bíborost temették, hogy a lehető legközelebb nyugodhassék szülőföldjéhez. Hogy is gondolhattam volna, hogy pontosan tíz év múlva Basil Hume bíboros, Ang-

lia primása személyes képviselőjeként meghívást kapok és részt vehetek majd Mindszenty bíboros földi maradványainak Maria Zell-ből Esztergomba történő hazahozatalán és a kapcsolódó valamennyi szertartásokon. Ez a három nap életem felejthetetlen élményei közé tartozik.

Körülbelül tíz évvel a bíborossal Manchesterben való találkozásom után történt, hogy Londonban egy újságírók számára rendezett ebéden megismerkedtem *Szerdahelyi Csongorral*, az Új Ember újságírójával. Ő volt az első magyar, akivel a Mindszenty bíborossal történt találkozásom óta beszéltem. Jó barátok lettünk és a következő év májusában jöttem először Budapestre. Elszomorítóan nagy volt a kontraszt Bécs és Budapest között 1984-ben. Szerencsémre megérhettem a szabadság visszanyerését és azt, hogy Magyarország ismét fejlődik és Budapest visszafoglalja az őt megillető helyet a nagy európai városok között, tele bájjal és gazdag történelmi örökséggel.

Ma üljük Keresztelő Szent János, e plébánia védőszentjének ünnepét. Szentünk egészen egyedülálló a szentek között. A Szűzanya mellett ő az egyetlen, akinek a földi születésnapját is ünnepli az egyház, nem csak vértanúságának - mennyei születésének napját - augusztusban. Ő az utolsó az Izaiáshoz hasonló nagy próféták között és az, aki azt a feladatot kapta, hogy felismerje a Messiást és Őt hirdesse a világnak. Ő egyben az első szentje és vértanúja az Újszövetségnek, akinek életszentségét maga Krisztus tanúsította. Keresztelő Szent János egykor nagyon népszerű szent volt. A katolikus Európa századaiban csak a Szűzanyának és Szent Péternek dedikáltak több templomot. Vagyis a budapesti Felső-Krisztinavárosi Plébánia egy nagy hagyománynak ré-

szel.

Keresztelő Szent János pártfogóságának van másik jelentése is. Ahogy Szent János összekötő kapocs volt az Ó- és az Újszövetség között, ez a plébánia egészen rendkívüli módon köti össze a XX. és a XXI. századot. Talán gondviselészerűnek is nevezhetjük, hogy plébániánk jubileuma egybe esik a millenniummal és a jubileum Szent Évvel. S folytathatnánk a véletleneket. Ha nem tört volna ki 1939-ben a háború és a kommunisták nem jutnak hatalomra 1948-ban, ma egy gazdag plébánia jubileumát ünnepelnénk egy nagy templomban, amely modern lett volna a maga idejében, de valószínűleg nem lenne igazán alkalmas a II. vatikáni zsinat szerinti liturgiára. Milyen másképp törtétek a dolgok, és gondviselészerűen, ebben biztosak lehetünk! Bár plébániánk 60 éves, mégis fiatal, mert szíve tele van lelkesedéssel, melyet az új templom építése is inspirál.

A Felső-Krisztinavárosban; sok gyerek és fiatal vesz részt a vasárnapi misén. Istennek hála, a katolikus iskolák újra megjelenése sem csökkentette a létszámot. Évente visszatérve örömmel látom, hogy sokan, akiket kis ministránsként és énekkarosként ismertem meg, ma már fiatal felnőttekként, sőt szülőkként még mindig aktívan részt vesznek a liturgiában.

Szeretném, ha egyszer majd papszentelésen is részt vehetek a Keresztelő Szent János templomban, olyan fiatal szentelésén, aki e plébánián kapta hivatását, de hamarabb is jövök, ha tehetem.

Viszontlátásra jövő húsvétkor.

Msgr. Anthony Stark

Helyünk a világegyházban

A templombúcsún elhangzott beszédből

Ahogy a cseppben benne van a tenger teljessége, úgy van jelen a mi plébániánk életében is az egész világegyház. A Katolikus Anyaszentegyháznak egymilliárd híve van. A földkerekség egy hatodával azonos módon tiszteljük a kétezer éve született Megváltónkat. Az egymilliárd katolikusból körülbelül tízezren tartozunk ehhez a plébániához. Ha jól számolom, minden százezredik katolikus az Apor Vilmos téri templom vonzáskörzetében él.

Az egyház lelkipásztori munkája hagyományosan főleg területi alapon szerveződik. Kétszázhuszezer plébánia van a világon, amelyből körülbelül 2200 található hazánkban. Vagyis a világ összes plébániája közül magyar minden századik. Közülük egy a miénk.

Kicsik lennének? Nem. Nagyok vagyunk. Nagyok, mert felelősségünk az egészért, vagyis önmagunkért, a reánk bízottakért, plébániánkéért és az egész egyházért, a hit megéléséért és továbbadásáért ugyanakkora, mint papjainknak, püspökeinknek vagy akár a római pápának. Ugyanis amit mi itt, saját házunk táján megtehetünk, azt csak mi tehetjük meg, senki más.

Az ünneplés megállás. Megállás és visszatekintés. Visszatekintés és hálaadás mindazért, amit e közösség az elmúlt hatvan évben kapott és mindazért, amit elszenvedett. Az ünneplés erőgyűjtés. Erőgyűjtés a folytatáshoz. A katolikus ünneplés azonban nem lehet teljes lelkiismeretvizsgálat nélkül. Bocsnatot kell kérnünk az Úrtól és egymástól szóban, tevőleges és mulasztásos étkeinkért, amelyekkel hátráltattuk közösségünk épülését.

Patrónusunk Krisztusra mutat, és jubileumi búcsúnk napján azt üzeni, hogy egyengessük az Úr útját. Azt az utat, amely Üdvösségre vezet. Első saját sajtótermékünk meg-

sárgult lapjai abból az időből származnak, mikor még nem is voltunk plébánia, csak a Krisztinavárosi Plébánia kihelyezett lelkészsége. E lapok is tanúsítják, hogy áldozatos emberek éltek itt, akik templomot akartak emelni ezen a helyen, ahol most ünnepelünk. Közösséget szerveztek, adakoztak, terveztek, építkezésbe fogtak, egyszóval egyengették az Úr útját. De a kommunista uralom ezt lehetetlenné tette. A mi generációnk most az ő örökükbe lépve folytatja a honfoglalást, az otthonteremtést, a templomépítést.

A tervek - ha késve is - valóra válnak. Van, aki azt mondja, hogy a templomterünkön szobrot kapott Boldog Apor Vilmos csodája, hogy ismét birtokon belül vagyunk és gyarapodunk. Közbenjár értünk, az bizonyos, s maga is utat mutat. Keresztelő Szent János és a vértanú püspök támogatására a jövőben is szükségünk lesz.

Szerdahelyi Csongor

Lelkigyakorlat

Győr-Ménfőcsanakon

Ez év júniusában Egyházközösségünkben négyen vettünk részt az Emmausz Katolikus Közösség egyhetes lelkigyakorlatán a ménfőcsanaki Lelkigyakorlatos Házban.

A bencés Botond atya vezetésével kirándultunk a Biblia világába. Vezetőnk a négy evangélista volt. Megismerhettük egyéniségüket, mely olyan jellemző módon mutatkozik meg műveikben. Az előadásokon hallottakat kiscsoportos megbeszéléseken dolgoztuk fel, ahol mindenki a saját tapasztalatait is megoszthatta a többiekkel. A napot mindig szentmisével, szentségimáddással és éjszakába nyúló közbenjáró imával zártuk. Sok szép élményrel és kegyelemmel gazdagon megáldva tértünk haza. **T.S.**

A Szent Imre és Gellért Kollégium nyári tábora

A Bükk déli részén, egy festői kis falucskában, Kácson rendeztük meg idei ministráns táborunkat az új Szent Imre Ministráns Kollégiummal közösen. A Szt. Imre Kollégiumnak ez idáig hat kis ministránsa volt, de örömmel közölhetem, hogy a kollégium idén bővül, méghozzá több taggal is.

Mint minden táborunknak, ennek is igyekeztünk kerettörténetet, egy mesét, kitalálni, amibe megpróbáltuk beleélni magunkat. Ez a mese határozta meg a tábor menetét, a napi programokat, meg a játékokat is. Az idei keret mesének Robin Hood történetét választottuk, ami kalandos táborra adott módot, ahol a táborépítéstől kezdve a legkülönbözőbb próbatételekig - mint például nagytúra, éjszakai portya, számháború, színháború, új készítés...- kellett a résztvevőknek átküzdeni magukat, hogy méltónak bizonyuljanak arra, hogy Robin Hood csapatához csatlakozzanak.

Így utólag nyugodtan állíthatom, hogy mindenki számára akadt ember próbáló feladatok, még számunkra is.

Robin Hood

Robin Hood trabantja...

Urunk akaratából és kegyelméből öt felejthetetlen napot töltöttem a Délvidéken, a Vajdaságban április végén és május elején. Úgy vélem, római katolikus testvéreimnek is tudok élménybeszámolóval szolgálni, bár a Jugoszlávai Református Keresztyén Egyház püspöke, Csete Szemesi István hívott meg erre az útra.

Szabadkán van a híres Szent Teréz székesegyház, amely 1802-ben épült. Sajnos a székesegyház két tornya között hatalmas repedés húzódik, szabad szemmel is jól látható. Félő, hogy a jelenlegi helyzet miatt nemigen jut lehetőség a felújításra. Itt él és szolgál Pénzes János megyéspüspök úr. A Vajdaság másik római katolikus egyházmegyéje a bánáti egyházmegye, ahol Huzsvár László a püspök.

Ma a Vajdaságban kb. 300-350 ezer magyar él, a pontos szám nem ismeretes, ezek nagy része római katolikus, kisebb részük református és evangélikus. Újvidéken van a ferences rend központja, ahol Harmath Károly ferences atya él és dolgozik. A közelmúltban az Apor Vilmos Idősek klubja videofilmet mutatott be Pio atyáról – Harmath Károly atya is írt egy könyvet róla. Ő volt az, aki az elmúlt évi délvidéki háború után közvetlenül eljött Budapestre és a Duna Televízió múlt év júliusi műsorában *Európa hite – Jövők keresztyén szemmel* című műsorában oly gyönyörű bizonyágtévé szavakat szólott – a hazaszeretetről is hitet téve. Természetesen terveztem Károly atyával is a találkozást, azonban ő éppen azon napokban volt Pesten, amikor én a Délvidéken.

Hadd folytassam azzal, hogy a Délvidéken van hazánk egyik első, Szent István alatt épült kolostortemploma – a bánáti Aracson. Ezen hatalmas kolostortemplom – amely először a bencések, később a ferencesek tulajdonában volt, 450 éve már romjaiban áll, de még így is

Délvidék csillagai alatt...

csodálatot ébreszt, a régmúlt dicsőségét idézi fel. Nem véletlenül írta róla id. Berecz Sándor, a Délvidék ismert írója:

„Ki hallja e bájos romok örök zengzetét, / ki érti meg túlvilági szent varázsigéit, / kinek a lelkében ébresztenek ünnepi hangulatot / az ősi monostor visszaképzelt officiumainak harmóniái.”

A vajdasági magyarság szeretné ősi templomát újjáépíteni. Ezért megalakult az Aracs Pusztatemplom Műemlékvédő Társaság, Vajda János tanár úr vezetésével, aki május 6-án reggel a Duna TV-ben is elmondta a helyreállítás nemes terveit. Minden évben van ide is zarándoklat, idén július 30-án lesz, én magam már jelentkeztem a 2001. évi zarándoklatra.

A református egyház központja a bácskai Bácsfeketehegyen van, itt él és szolgál a Délvidék püspöke. Temploma 2002-ben lesz kétszáz éves. Idén itt lesz a Magyar Reformátusok IV. világtalálkozója délvidéki ünnepélye. A reformátusság egyik központja Ómoravica, ahol Kossuth Lajosnak ma is áll a szobra. A másik a bánáti Magyaritében van.

Így utam során jártam Szabadkán, Feketehegyen, Újvidéken, a szemben lévő Péterváradon, ahol impozáns a hatalmas vártemplom, valamint Újvidék közelében Piroson és átutaztam Bácska-Topolyán, ahol a délvidéki Pax Romana szervezet központja is van. Újvidéken megrendítő kép fogad: az elpusztított hidak látványa, — pedig a panoráma hasonlít a pestihez, hiszen Újvidék mögött van a Fruska Gora hegység. Még nem lehet tudni, mikorra épülnek újjá a hidak. Egyelőre pontonhíd van a két part között.

Kedves Testvéreim! Csak pillanatképeket tudtam felvillantani a gyönyörű útról, hadd fejezzem be egy gyönyörű hitvalló énekkel,

amelyet a Délvidék fiataljai énekeltek:

„Elmúlik minden aggodalom, / ha csendben állok az Úr előtt. / És könyörgésben, hálaadásban / dicséri mindig a szívem őt. / Bánatom, gondom jól ismeri, / nyomasztó terhem ő felveszi. / Még most sem értem, fel nem fogom? / Mért szeret engem ilyen nagyon.”

Imádkozzunk délvidéki magyar testvéreinkért!

Kolosváry Bálint

TANÉVKEZDÉS

Mint már megszokhatták, szeptemberi számunkban mindig hírt adunk arról, hogy a hitoktatásban is megkezdődik az új tanév.

Szerencsére, semmi rendkívüli újdonságról nem kell beszámolnunk. A hitoktatók személyében nincs változás, a területünkhöz tartozó öt iskolában és a plébánián is elkezdjük a tanítást. A plébániai hitoktatás szeptember 11-én, hétfőn, kezdődik, az egyes iskolákban a hittanórák időpontját a hirdetőtáblákon találják meg. A hittanórákra előzetes beiratkozás nélkül is lehet jönni. A tankönyveket a gyerekek az órán kapják meg.

Tájékoztatásul közöljük a plébániai hitoktatás rendjét:

Óvodások	péntek 17 óra
1. osztályosok	hétfő 17 óra
2. osztályosok	kedd 17 óra
3. osztályosok	szerda 17 óra 30
4–5. osztályosok	hétfő 18 óra
6. osztályosok	kedd 18 óra
7–8. osztályosok	csütörtök 19 óra
Középiskolások	hétfő 19 óra 45
Egyetemisták	hétfő 20 óra 30
Bibliáóra	szerda 18 óra 45
Keresztény tanítás	

kéthetenként kedd 18 óra 30

Gyerekeket, felnőtteket, régieket és újakat is szeretettel várunk!

L.K.

Egyház és haza - a keresztény értelmiség felelőssége

(Jelenits István előadása a Felsőkrisztina Katolikus Kör májusi összejövetelén)

Május 9-én este, amikor Jelenits tanár úr előadása elhangzott, megtelt a templom. Hogy gondolatait felelevenítsük, s mások számára is közkinccsé tegyük, ezért az alábbiakban ismertetjük előadásának lényegét.

Nem is olyan könnyű a keresztény értelmiségről beszélni - kezdte előadását Jelenits atya -, mert az Evangéliumban Jézus egyszer hálát adott Atyjának, hogy Isten nem a bölcseknek nyilatkoztatta ki magát, hanem a kicsinyeknek. És csakugyan azt látjuk, hogy annak a kornak az értelmisége elzárkózott Jézus befogadása elől. Éppen a műveltség akadályozta őket abban, hogy Istennek újszerű, váratlan alázatát fölismerjék. Azok értették meg, akik nem voltak írástudók, mégis közel álltak a Bibliához. Örök figyelmeztetés az értelmiség számára, hogy tudományát, meg a műveltségét vegye komolyan, élje felelősséggel, de azért legyen kész arra, hogy műveltségével ne bizakodjék el.

Természetesen a másik oldalnak sincs igaza, akik azt hiszik, hogy Jézus szavai az értelemnek valamiféle elutasítását jelentik. Jézus tanítványai nem voltak iskolázott emberek, de gondolkodni tudtak, s szívüket és elméjüket is megnyitották Jézus mondásai előtt. Ha a kinyilatkoztatás történetét vizsgáljuk, akkor látjuk, hogy az iskolázatlan emberek ott élnek együtt az iskolázottakkal, alázatra tanítják őket. Az iskolázottak pedig gondolkodásra tanítják az iskolázatlanokat, s ebből áll össze a közösség.

Az értelmiség szerepe tehát az, hogy megtalálja helyét a többiekért érzett felelősségtudatban, ne tartsa többre a maga okosságát, mint amire való, tudjon az egyszerűektől is tanulni, szeretetet, hűséget, alázatot, és tudja őket úgy tanítani, hogy

az ne legyen sértő rájuk nézve, s így el tudják fogadni azt.

A marxista felfogás szerint a társadalom egymással ellentétes érdekű csoportok küzdelméből él és abban fejlődik. Az osztályharc és a küzdelmek adják a fejlődést. Ezzel szemben a kereszténység nem az osztályharc, hanem a testvériség elvét vallja. A különböző ajándékokkal rendelkező emberek a Szentlélek hatalmára összefognak. Amire hivatásuk szól, az nem más, mint az egymással való szótértés. Nem az ellentétes érdekek ütköztetése, hanem a közös érdekeknek a szolgálata a cél. Az értelmiségnek ezt kell keresnie, engedékenyebbnek, megértőbbnek kell lennie. Az értelmiségi odafigyel a másokra, s képes nemcsak a saját, hanem a másik nyelvén is megszólalni. A saját szavaira is figyel s úgy beszél, hogy a másik is megértse azt, de ne csak a gondolatait, hanem szívének a szándékait is, s hogy azt ne értse félre.

Az értelmiségnek sajátos feladatai vannak. Tudjuk, hogy olyan évtizedek vannak mögöttünk, melyekben elhanyagolták az értelmiséget, mint olyat, amire nincs szükség. Ez a világ többek között abba bukott bele, hogy nem vette komolyan az értelmiséget. Ha a gondolkodó embereket elkedvetlenítjük, akkor az egész társadalom önmagát őrli fel. Ebbe pusztult bele a keleti blokk. Tehát gondolkodó társadalmat kell kiépíteni. Ma sem az értelmiséget figyelembe vevő világban élünk, hanem a fogyasztói igényeket kielégíteni törekvő társadalomban, melyben az értelmiségnek szolgáló szerepet szánunk, a legcélszerűbb, legrövidebb út megtalálását. Pedig az értelmiség szerepe a célok kitűzésében van. Az értelmiség feladata ne gazdasági célok kiszolgálása legyen, hanem az élet karbantartása, az élni tudás. A kultúra ne a sznob-

ság, hanem az értékörzés legyen, amiben próbáljunk megmaradni.

Az egész világ gyors átalakuláson megy át, s ennek részesei vagyunk. A családokba betört a nyilvánosság, a TV és a rádió, s így nem egymással beszélgetünk. Mindannyian hatalomnak hordozói lettünk, olyan anyagi javak és tudás birtokába jutottunk, hogy észnél kell lennünk, mert erre rámehet az egész emberiség. Tehát nemcsak a kommunizmus és a fogyasztói társadalom ellen, hanem a gyors társadalmi változások ellen is védekeznie kell az embernek. Az értékekből kiindulva újra kell teremtenie a világot.

Az egyháznak is szüksége van az értelmiségre. Más dolog, hogy valaki egyetemi diplomája alapján keresi kenyerét, s más dolog, hogy értelmiségi létet él-e. Mert attól, hogy valaki nem kétkezi munkával keresi a kenyerét, attól még nem értelmiségi. Attól lesz azzá, hogy eszét arra is használja, hogy olyasmin gondolkodik, amiért senki sem fizet, de ami nélkül nincsen élet. Tehát a dolga az, hogy a lét végső kérdéseit faggassa, legyen általános horizontja, összekötő szerepe. Ne csak szellemi munkásként éljen! Az értelmiségnek ma is meg kell keresnie helyét az egyházban, vallásában is ki kell fejeznie értelmiségi mivoltát. Kérdéseket kell feltennie és ötleteivel segíteni, alakítani egyházközsége életét. Ne csak fogyasztója legyen, hanem tevékeny résztvevője az egyház életének. Segítse elő a tartalmas működést, leleményeivel, ötleteivel a jót szolgálja és hirdesse!

Szent Pál szavai szerint ne a rossz ellen, hanem a jóért küzdjünk, melynek vonzóvá tételéhez szellemesség és nagyszerű gondolatok kellenek. Erre van szüksége a világnak, ezt kell győzni derűvel, mozgékonyasággal szellemességgel.

B.Gy.

Meghívó

A Buda-hegyvidéki katolikus plébániák, protestáns gyülekezetek szeretettel meghívják minden keresztény hívőt és érdeklődőt a hegyvidéki történelmi zárandokhelyeket végigjáró **Hegyvidéki Milenniumi Zárandoklat** első napjára 2000. október 21-re (szombatra). A zárandoklat célja hálaadás az elmúlt és könyörgés a következő ezer esztendőért.

Találkozó: Farkasréten, az 53-as busz végállomásánál a Hóvirág át végén 8.30-kor.

Útvonal: Farkasrét-Farkasréti Úti-Madonna kápolna (9.15 óra), a széchenyihegyi Isten Szeretett Leányai Apácarend Zárdája (ma Rendőrtiszti Főiskola) (11 óra), Makkosmária (13 óra) jánoshegyi Erzsébet-térdeplő (14.45 óra), Szent Anna Kápolna (15.30), Kút-völgyi Boldogasszony Kápolna (17.30), ünnepi mise a Kút-völgyi Zárandokkápolnában (18 órakor).

LEVÉLRÉSZLET

„...Feleségem szemem a zöldhályog már jó néhány éve egyre jobban eluralkodik. Házon kívül mindenüvé kísérni kell, noha eddig vagy negyven év óta a Karitásban tevékenykedtem. Ezért annak idején örömmel értesült, hogy a téli-tavaszi lelki gyakorlatok írásos anyagát levélben is megkaphatja. Az ő nevében köszönöm, hogy kérésére volt szíves e kis füzeteket hetente elküldeni. Azóta azokat minden alkalommal neki felolvasom, az éppen szóban forgó gondolatokat meg-megbeszéljük. Ez a lelki élmény amúgy is kesergésre hajlamos kedélyét láthatóan is jótékonyan befolyásolja - az Ige üzenete pedig szíveinket bizonyára láthatatlanul is formálja...”

Templomgondnok volt ...

Bár az egyházközséget csak 1940-ben alapították, a templom felépítése (1934) után a vasárnapi szentmisére már **Rupnik Károly** tanító kísérte rendszeresen a Német-völgyi úti iskola fiatalságát. Ez a valóság és a fiatalság szeretete jellemezte egész életét. *Szelényi István* plébánossal így létrejött élő kapcsolata következtében vette át *Szemes F.* templomgondnoktól 1945-ben e nemes és sokrétű feladatot.

Igazán a háború befejezése adta az első feladatokat. A szétrombolt templom újjáépítése *Hajdú Elemér* és *Friwaldscky Sándor* mérnök urak irányításával sok munkát jelentett a mindennapos templomgondnoki munkák elvégzése mellett.

A háború befejezése után hálát adva és kérve a Mindenható további segítségét, a tantestületet elvezette a templomba. A hálaadáson nem csak katolikus tanítók vettek részt, hanem más vallásúak is, tanúságot téve keresztény életfelfogásukról is.

Így történt aztán, hogy a Márvány utcai iskola igazgatója nem tartotta őt méltónak az ifjúság szocialista nevelésére és állásából elbocsátotta. De nem roppant össze, mert élő hite és napi áldozása, mely haláláig segítője volt, erőt adott neki, s megmaradt a templomgondnoki feladatvállalásában és a kisgyermek nevelésében, oktatásában.

Életének három meghatározó jellemvonásáról szeretnék pár szóban említést tenni. Az első, feltétlen istenszeretete, amely a rózsafüzér imádkozásával együtt életirányítójé volt. A másik, a gyermekek szeretete. Tanítványainak megszámlálhatatlan sokaságát nevelte a jó erkölcsre és vallásos hazaszeretetre. Itt, az egyházközség területén szinte nincs is olyan gyerek –ma már felnőtt-, akit 1933 és 1964 között ne tanított volna. A harmadik a család, a gyerekek, unokák, sőt dédunokák szeretete, akikért mindig

kész volt fáradhatatlanul dolgozni. Családszeretete példaértékű volt, és ebben is hite vezette.

Többször is elmesélte ezt a kis történetet: Templomgondnokként azt a feladatot kapta, hogy a plébániára látogató *Mindszenty József* hercegprímást a templomban köszöntse. Felkészülve várta a bejárat előtt. Köszöntve a vendéget hozzá akart kezdeni az üdvözlőbeszédhez. Ám a hercegprímás megszakította, mondván: A vendéget nem a küszöb előtt szokták köszönteni, hanem a házban (Isten házában). Ezzel mindketten beléptek a templomba és elhangozhattak a gondosan megszerkesztett mondatok.

Nagy szorgalommal és ügybuzgalommal végzett több évtizedes templomgondnoki munkája jutalmul 1983-ban PÁPAI ÁLDÁS-ban részesült. Ezt az oklevelet haláláig szobája falán büszkén mutogatta vendégeinek.

A templomgondnok cselekvő, gondolkodó munkatársa a plébánosnak és a papoknak. 1945-től 1994-ig hat plébánossal és sok-sok káplánnal, valamint Ijjas József érsek úrral és Gál Ferenc professzor úrral alakított ki megtisztelő kapcsolatot.

Jurassa Endre karnagy urat minden alkalommal segítette zengő hangján a szentmise szolgálatában. A Budai Dalárda férfi kórusának volt érdemes tagja *Kiss Feri*, sekrestyés barátjával együtt.

94 éves volt, amikor lelke, megerősítve a szentségekkel, távozott közülünk. Küzdelmes életet, de állandó istenkeresést és, reméljük, találkozásait is hagyott hátra. Nagyon sokan halálával gondolnak

KÁROLY bára.

Ráczné Rupnik Zsuzsa

NYÁRI NAPKÖZIS TÁBOR A PLÉBÁNIÁN

Rajkai János lovaggá üti az arra érdemeseket

Régóta bennünk motoszkáló gondolat valósult meg idén nyáron: június 26-tól július 14-ig, három héten keresztül napközis tábor működött a plébánián. A tábor létrehozásának kigondolója és motorja *Füredi Ivánné*, a karitás vezetője volt. Az ő bizakodó, csöndes elszántságát a mi sűrűn sorjázó és jogosnak vélt, földhözragadt ellenvetéseink se tudták megtörni és végül igaza lett, érdemes volt belevágni.

A szervezéshez csak nagyon későn, májusban, tudtunk hozzáfogni. A tábort elsősorban a szociálisan hátrányos helyzetben lévő gyermekek számára hirdettük meg az iskolákban. A részvételnek nem volt feltétele, hogy a gyermek hittanos legyen, csak a fennmaradó helyeket hirdettük meg a saját hittanosaink részére. A rövid jelentkezési határidő ellenére, most első alkalommal is, túljelentkezést tapasztaltunk, tehát jelentős igény van erre a „szolgáltatásra”.

Egy-egy turnusban 22-24 hat-tizenhárom éves korú gyermek vett részt három felnőtt felügyeletével. A csoportokat egy-egy hitoktató, a karitászcsoport egy munkatársa és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem egy-egy pedagógiai gyakorlatát folytató hallgatója vezette. A reggelit és az uzsonnát helyben adtuk (elkészítésében a karitás munkatársai

nyújtottak segítséget), az ebédet a Tanítóképző Főiskola éttermében fizettük be. A tábor alapgondolata a millenniumi évhez kapcsolódóan a magyar szentek élete, erényeinek megismerése és gyakorlása volt. Számos program e témához kapcsolódott: gellérthegyi, margitszigeti kirándulás, a Szent Korona és a Szent Jobb megtekintése, saját színi előadás, vetélkedők, beszélgetések. Ezek mellett természetesen más kirándulások, látnivalók is színesítették napjainkat. Jártunk az Állatkertben, múzeumokban, játszóházban, a szemlőhegyi barlangban, a környék nagyobb játszóterein, a budakeszi Vadasparkban, Makkosmárián – a gyermekek otthon alig győzték sorolni élményeiket. Délelőttönként voltunk távol, a délutánokat a hittanteremben kézműves-foglalkozással, közös játékkal töltöttük.

Mindannyiunkat meglepett, hogy a vallástól, hittantól eddig távollévő kisebb-nagyobb gyermekek körében sem tapasztaltunk semmilyen ellenállást vagy tartózkodást, sem az imádság, sem pedig más vallási beszélgetések, gyakorlatok vonatkozásában. Szerencsés volt, hogy minden csoportban a gyermekek körülbelül egyharmada hittanos volt, akik például az imádságra, a templomi viselkedésre magától értetődő példát nyújtottak. Ugyanez

a jó hatás érvényesült a rendezett családi háttérrel rendelkező és a nehezebb környezetből jövő gyermekek esetében is. Ha a tábor napjai néhány gyermeket - és rajtuk keresztül talán a szüleiket is – új értékekkel, új gondolatokkal ismertettek meg, elértük a célunkat.

Az egyheti részvételért 1000,- Ft-ot kellett fizetni fejenként, a karitás által patronált családok esetében ezt az összeget is elengedtük. Ezt a kedvezményes díjú részvételt a plébániai karitás szervezet anyagi hozzájárulása, valamint az egyházmegyei Hitoktatói Felügyelőség és az Ifjúsági és Sport Minisztérium pályázati támogatása tette lehetővé. Köszönjük a szülőknek és a kedves híveknek, hogy a gyermekek étkezéséhez süteménnyel és gyümölcs-csel járultak hozzá. Köszönettel és jó emlékekkel gondolunk vissza *Orient Enikő* textilművész heti két alkalommal megtartott kézműves-foglalkozásaira és *Rajkai János* mindig derűs, segítőkész jelenlétére.

Természetesen a továbblépésen gondolkodunk: ha jövőre is lesz tábor, valószínűleg még több lesz a jelentkező, hogyan helyezük el őket, célszerű a felső korhatárt lejjebb szállítani, a részvételi díjat is lehetne differenciálni, új programokat kitalálni.

Hogy a tábor idején kialakult közösségek év közben is élők maradjanak, a résztvevő gyermekek számára szeptember 30-án közös családi kirándulást tervezünk.

L.K.

Használt járókát
keresünk.
tel.: 214-4644

Nagybőjti számunkban pár mondatban már írtunk a **háromkúti Keresztelő Szent János templomról** és erről a kicsiny csángó településről. A település egyházkezelőként Hajdó István gyergyószentmiklósi főesperes-plébános fennhatósága alá tartozik, aki tavaszra részletesebb leírást és fényképeket is ígért. Kövesdy Gyuláné „sajtóapostolunk” közreműködésével megkaptuk az ígért ismertetőt, amelyet Prezmer Anna tanítónő jegyzett le.

Háromkút Hargita-, Neamt- és Bákó-megyék érintkezési háromszögében, Hargita-megye észak-keleti részén található. Határa három megyét köt össze. A Kis- és a Nagy-Hagymás, az Öcsém-tető háta mögött van. Gyergyószentmiklóstól 40, a Gyimesektől 30 és Piatra Neamttól 70 kilométernyi távolságra van. Ez a kis csángó telep a Gyilkos-tótól a hegyek közé vezető út mentén található.

Háromkút lakossága kétnemzetiségű: románok és magyarok. A víz folyása szerinti jobb oldalát a ro-

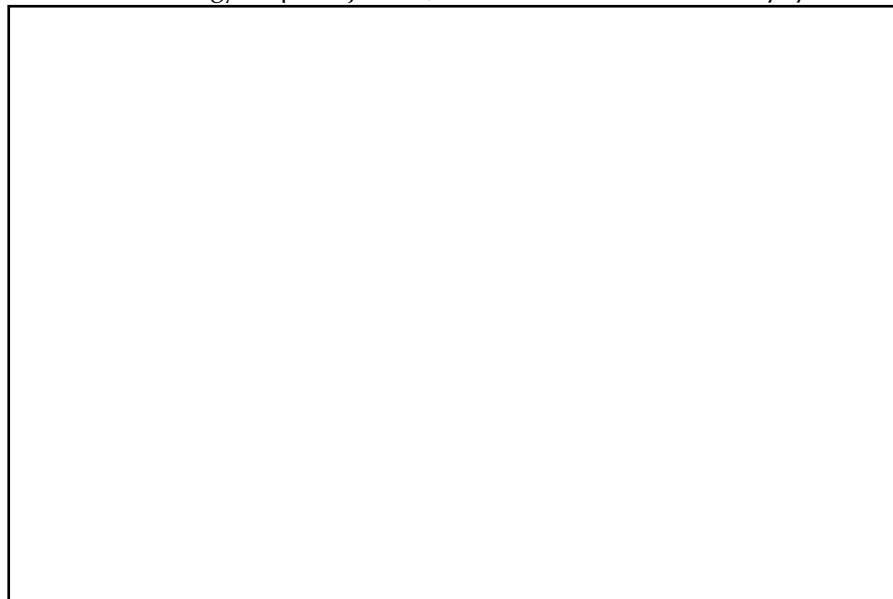
Testvértemplomunk: Háromkút

mánság, a bal oldalát a magyarság lekja. Nevét nagyon rég kapta, akkor, amikor még erdő borította. A falu felső végétől nagyjából másfél kilométerre van három nagy forrás. Ezekről nevezték el a települést az erdei munkások Háromkútnak.

Háromkút 180 lelket számláló katolikus falu. Egy kápolnája van,

amely az 1950-es években épült, és amelynek védőszentje Keresztelő Szent János. A gyergyószentmiklósi plébánia filiája. Havonta egyszer van szentmise. Az egyházközségben minden gyermeket megkeresztelnek és minden halottat egyházi temetésben részesítenek. A házasságokat a templomban kötik, minden gyermek elsőáldozáshoz járul és béralkozik.

Vasdinnzey Miklós

A háromkúti templom és környéke

A Schola-tábor utolsó két napján a tihanyi MÚOSZ-üdülőben ebédeltünk. Vasárnap, mint rendesen, megérkeztünk, mindenki leült egy asztalhoz, közösen imádkoztunk és hozzáláttunk az ebédhez. Alighogy elkezdtem enni, egy erősen felzaklatott hölgy jött az asztalunkhoz és mélységesen felháborodva kérdezte tőlem:

„Mondja, ezt nekem minden nap végig kell hallgatnom? Én sem imádkozom fennhangon a saját imáimat... Maguk engem a legmélyebb emberi méltóságomban sértettek meg ezzel az énekléssel!” Ezek után a társaságában lévő úrral látványosan kivonult az ebédlőből.

Meglepetésemben nem tudtam mit mondani, de mire szóltam volna, már faképnél hagyott. Mivel a helyszínen nem volt kíváncsi a véleményemre, ezért ezúton kérek tőle

Tolerancia...

elnézést legmélyebb emberi méltóságának megsértéséért. Nem szándékosan tettük.

Engedjék meg azonban emlékeztetnem arra, hogy nap mint nap, maguk az újságírók kiáltanak toleranciáért, a másság tiszteletéért a napi- és hetilapok hasábjain, a televízió a rádió és egyéb médiumok csatornáin. Mi nem kérünk mást, csak ugyanezt a toleranciát saját magunkkal szemben. És talán nem túlzás mindezt elsősorban azoktól kérni, elvárni, akik immár egy évtizede ugyanezt kérik úton-útfélen rajtunk és tágabb értelemben az egész magyar társadalmon számon.

Vajon a tolerancia csak az elhajló, a társadalom többsége számára nem egészen természetesnek tűnő viselkedés elfogadását jelenti? Vajon ez az újságíró hölgy van-e any-

nyira toleráns, hogy egy zsúfolt buszmegálló kabinban nem gyújt rá és fújja a füstöt a többi várakozó arcába; ha autót vezet, átengedi a zebrán a gyalogost vagy nem dudál rá türelmetlenül a biciklistára stb. Nem hiszem, pedig a tolerancia itt kezdődik.

Vajon, ha tolerálja a hangos káromkodást, a mindenfelé eluralkodó erőszakot, a tolatkodó reklámokat, az erkölcstelenséget stb., akkor miért nem képes 30 gyermek fegyelmezett, rövid imáját elviselni? Nem értem.

És végül az ima, ami emberi méltóságát sértette:

Te hívsz meg minket a lakomára

Az együttlétért tied a hála.

Mert úgy szerettél, emberré lettél,

Kenyeret adtál, velünk is ettél.

Ámen.

Vasdinnzey Miklós

IRODALOM

Most, a magyar millennium évében sok megemlékezést hallhattunk, irodalmi, zenei alkotások születtek a magyar állam ezeréves fennállásának tiszteletére. Mi, keresztény magyarok hisszük, hogy ezt az ezer esztendő Istennek köszönhetjük, aki bár megpróbálta, de el nem hagyta soha magyar nemzetünket. Az évszázadok során sok keserűség ért bennünket, amikor azt hittük, Isten elhagyott minket, nem törődik velünk. De a nemzet mindig talpra állt és bizonyosságot szerezhetett arról, hogy a „magyarok Istene” nem hagyja el népét soha.

Erről szól *Arany János* e kevésbé ismert verse, mely ugyan más történelmi helyzetben, de ugyanezt fejezi ki: a magyar nép töretlen hitét és bizakodását Istenében.

Ma, 150 év elteltével is van mi ellen és van miért harcolnunk itt, e házában.

Vasdinnyey Miklós

Él-e még az Isten?

Él-e még az Isten... magyarok Istene?
Vagy haragra gerjedt népének ellene,
És elhagyta-e végkép,
Hogy rabló, zsvány had, bérbeszedett csorda
Égesse, pusztítsa, öldökölje sorba
Régi kedves népét?

Él-e még az Isten – az az Isten él-e,
Ki e dús Kánaán országba vezérle
Mint Izráelt hajdan,
Hozván őseinknek füstnek fellegében,
Égre felpirosló tűz-oszlop képében,
Véres viadalban?

Él-e még az Isten – az erős, hatalmas,
Aki elleninken adott diadalmat
Száz-meg-száz csatákon?
Aki ujjinkat kardhoz egyengette,
Nevünket dicsővé, félelmissé tette
Széles e világon?

Él-e még az Isten, ki erős karjával
Megtartott, megőrzött ezer éven által
Egész mostanáig?
Ki annyi veszély közt nem hagyta elveszni,
Töröknek, tatárnak martalékul esni
Árpád unokáit?

Él még, él az Isten ... magyarok Istene!
Elfordítva sincsen még e népről szeme,
S az még, aki régen:
Harcra hát, magyar nép! Isten vezéred:
Diadalmat szerez a te hulló véred
Minden ellenségén.

Kiigazítások

Kedves Plébános úr!

Átolvastam az igen szép és érdekes jubileumi könyvet. Engedje meg, hogy néhány apróságra felhívja szíves figyelmét:

1. a 34. oldalon *Hajnal György* fényképe *Hajnal Róbert* nevével van. Az előbbi jól ismerem, ezért felismertem, nem tudom, hogy egyszerű cseréről van-e szó.

2. a 86. oldalon *Szilléry Péternél* a 15. sorban „három” gyereket írnak, holott a későbbiekből kiderül, hogy öt gyermekük volt.

3. a 45. oldalon *Fundélius Vilmosnál* a 2. bekezdés évszáma téves, helyesen 1948.

4. két helyen is szerepel *Ágoston László* tisztelendő úr neve, a 132. oldalon kérdőjellel. Ő most is jó egészségnek örvend, az alsó-krisztinavárosi templomban lát el papi szolgálatot, emlékszik felső-krisztinavárosi idejére. Lakcíme: 1013 Budapest, Attila út 4.

Ha esetleg egyszer a kérdőjel helyett bekerülnek az adatai...

Haid Árpád és *Nagy Imre* ideje alatt én is tagja voltam az egyházközségi képviselőtestületnek. Meghatottan forgattam az emlékkönyvet, mert visszaidézte szinte egész életemet: 1930 óta lakom a kerületben...

Remélem, nem veszi fontoskodásnak, hogy mindezeket leírtam. Munkájára továbbra is Isten áldását kéri szívélyes üdvözléssel:

Dr. Gémes Lajosné
Szőnyi Erzsébet

Ezúton kérünk elnézést mindazoktól, akik munkájukkal hozzájárultak jubileumi évkönyvünk megjelenéséhez és akik neve ennek ellenére nem szerepelt a közreműködők között. Dolgozunk hibajegyzék elkészítésén, melyben igyekszünk forrásainkat megjelölni.

Május 24-én hálaadó szentmisével ért véget az Advent első vasárnapján elkezdődött 25 részes lelki gyakorlat. Az Úr Jézus hívott mindannyiunkat arra, hogy Őt jobban megismerjük, mélyebben szeressük és kaptunk, konkrét segítséget imáéletünk elmélyítéséhez. Hála a Szentlélek indításának, sokan meghallották e halk kopogtatást szívük ajtaján, s aktívan segítettek e kezdeményezést, ki-ki tehetsége és lehetősége szerint. Sokunk régi vágya teljesült azáltal, hogy jól tagolt, napi használatra alkalmas, könnyen hozzáférhető lelki útmutatót kaptunk. A január elején megalakult első beszélgető-imádkozó csoportot további hét követte, s a többi szükséges feltétel is mind megadatott. Ezért elhatároztuk, hogy megköszönjük az Úrnak azt a sok kegyelmet, mellyel megáldotta ezt a kezdeményezést. Erre a szentmisére egyházközségünk minden érdeklődő tagját is meghívtuk, és szorgalmasan készülődünk. A fiatalok Szent Ágoston imacsportja választotta ki, és olvasta fel a szentleckét, a Szent Mónika csoport a zsoltárt. A többiek a könyörgéseknél kapcsolódtak be. Szűz Mária, a keresztények segítségére ünnepén *István atya* Szent Lukácstól a Pásztorok hódolatát választotta evangéliumnak, s rövid homíliájában megjegyezte, hogy a Szent Szűz volt az első lelkigyakorlatozó, aki emlékezetébe véste a pásztorok szavait és „szívében gyakran elgondolkozott rajtuk” (Lk 2,19). A szentbeszéd végén idős, beteg lelkigyakorlatozók leveleiből olvasott fel részleteket *István atya*, akik arról számoltak be, hogy milyen nagy segítséget és támaszt jelentett számukra Isten hozzájuk eljuttatott bátorító igéje. A szentmise után néhányan elmentek, de így is sokan maradtunk tagok és érdeklődők. Mindnyájunk öröme Márton atya is megjött s végig velünk is maradt. Ezután bemutatkozás és tanúságtétel következett. Minden cso-

HÁLAADÁS

portból beszámolt valaki arról, miért és kit választott védőszentjéül, s milyen sajátos célokat tűzött ki a lelkigyakorlatba való bekapcsolódáson kívül. Többen vallottak arról, hogy nagy élmény számukra az együttimádkozás és a lelki témák megbeszélésének lehetősége vagy egyszerűen az összetartozás tudata maga is. Sokan vagyunk, akiknek ilyen élményben vagy nem vagy csak igen régen volt része. Mindnyájan azt éreztük, hogy erre szükségünk van. Többen messziről utaznak ide az összejövetelekre s most a hálaadásra is, mert lakóhelyükön nincs olyan közösség, amelybe bekapcsolódhatnának. Korábban is tudtuk, hogy sok emberhez viszik el lelkes hívek a lelkigyakorlatok anyagát, de ennek értelme és haszna most vált közismertté. Részint a vidékiek bekapcsolódásából, részint az *István atya* által felolvasott megdöbbenő és megható levélbeli tanúságtételekből. Ekkor is, később is felvetődött a csoportoknak az az igénye, hogy szeretnénk jobban bekapcsolódnunk a plébániai életbe. Kérjük és várjuk a feladatokat, amire vállalkozhatnánk! Miután mindenkit meghallgattunk, aki szólni akart, kötetlen beszélgetéssel, ismerkedéssel folytattuk az együttlétet. Mindenki nyitott volt; jóízű, derűs beszélgetés töltötte be templomunkat. Örültünk egymásnak! Néhány konkrét megállapodásról is tudomást szereztem: újabb tagok csatlakoztak néhány csoporthoz. Biztos vagyok abban, hogy ez a folyamat nem zárult le, s remélem újabb csoportok is alakulnak. Különösen nagy öröm volt látni és hallani a népesedő ifjú imacsportot - akik Szent Ágoston nevét viselik, és az ő nyomdokain kívánnak járni - és a körülöttük megjelenő érdeklődőket. A szép este befejező és legfelemelőbb része a közös imádkozás volt. Körülálltuk mindnyájan,

akik a templomban voltunk, az oltárt, és egymás kezét fogva imádkoztunk. Ki-ki elmondta Istennek a maga köszönetét és kéréseit. Néhányan hangosan, amibe lélekben a többiek is bekapcsolódtak, néhányan csak magukban. Az utolsó imát, a legszebbet, az Úr imáját együtt mondtuk el kifejezve örömmünket és hálaikat Istennek. Márton atya áldásával zárult a nap és az összejövetel. Köszönjük Istennek, mindazoknak, akiknek része volt benne, egymásnak, hogy itt lehetünk!

T.I.
(Szent Mónika imacsport)
és M. L.
(Szent József imacsport)

LEVÉLRÉSZLET

„...Köszönetemet szeretném kifejezni a részemre megküldött lelkigyakorlatokért, melyek igen nagy segítséget nyújtottak ahhoz, hogy lelki állapotom áttétes rákbetegségem ellenére is kiegyensúlyozott maradjon. Mivel négyhetente chemoterápiás kezelést kapok, és ilyenkor be kell feküdnöm a kórházba, az orvosok is kérdezik, hogy hogyan tudom fel dolgozni ennek a betegségnek a tudatát, és milyen kapaszkodót választottam, mert hasonló helyzetben a betegek egy-egy általuk »csodaszer«-nek hitt gyógyszerhez folyamodnak. Szerencsére nekem nincs szükségem ilyen csodaszerre, mert tudom, hogy Jézus velem van. Külön köszönetemet szeretném kifejezni az általam személyesen nem ismert Zsuzsa keresztnevű hölgynek, aki a lelkigyakorlat anyagát postaládámba rendszeresen bedobja...”

NAHÁT! EMLÉKSZEL,... ?

– Néhány szó a jubileumi kiállításról –

Gyakran hallottuk ezt az örömteli kérdést a kiállítás látogatói között. Sokan idézik fel emlékeiket, fedezhetik fel ismerőseiket, hozzátartozóikat vagy éppen saját magukat a fényképeken.

Amikor tavaly télen felmerült a kiállítás ötlete, kevesen bíztunk a megvalósulásában. Eleinte a fényképek is alig-alig érkeztek, szinte már le is mondtunk az egészről. Azután, Pünkösöd táján, egyszerre csak azt vettük észre, hogy válogatni kell közöttük, hiszen ennyi képet ki se tudunk tenni! Soklépcsős szűkítés során csodálkoztunk rá mi is a múltra és eleveníthettük fel már saját emlékeinket is.

Az eredeti elképzelés az volt, hogy június 24-én, a búcsú napján lesz a kiállítás az új épületben, de ekkor már olyan gazdag volt az anyag, hogy kár lett volna csak egy napra láthatóvá tenni. Így született meg a gondolat, hogy a templomban, a szentélyben helyezzük el.

Az elkészítés rohammunkája az utolsó hétre maradt, pontosabban az utolsó hét éjszakáira, mert csak munka után, este hét körül tudtunk hozzáfogni. A résztvevők: István atya, aki a feliratokat készítette, a Béres-család tagjai, Iványi Mónika és Rajkai János. Szerencsénk volt, mert napról-napra növekvő fáradtságunkkal egyenes arányban nőtt a lelkesedésünk is, ahogy egyre inkább összeállt minden.

Itt azonban elsősorban azoknak szeretnék köszönetet mondani, akik nélkül – a tévéműsorok feliratával élve – nem jöhetett volna létre ez a kiállítás: mindazok, akik régi, kedves fényképeiket átadták nekünk. Ki egyet hozott, ki egész sorozatot, névvel vagy név nélkül, olyan

sokan, hogy nem vállalkozom felsorolásukra, nehogy valakit is megbántsak azzal, hogy véletlenül kimarad. Köszönjük mindannyiuknak! Megértését kérjük azoknak, akik az általuk adott képet nem találják a kiállítottak között, a helyszűke szorításában kellett válogatnunk. (Valamennyi kölcsönadott fényképről fénymásolatot készítünk a plébánia archívuma számára. A fényképeket a kiállítás zárása után adjuk vissza.)

Végezetül szeretnék reagálni a „vendégkönyv”-be írt megjegyzésekre: Köszönjük, hogy felhívták figyelmünket név, ill. évszámelírásokra, ki fogjuk javítani őket. Többen kifogásolták, hogy Gál professzor úr működésének nem szenteltünk nagyobb teret és ráadásul az egyetlen, nevével jelzett kép sem őt ábrázolja. A kérdéses képről még maga a professzor úr mondta el, hogy a fényképen ő látható, ezen a képen kívül pedig egyszerűen nincs több itteni képünk róla, és valószínűleg ő tiltakozott volna elsőként, ha kiemelt helyet akartunk volna biztosítani neki.

A jubileumi kiállítás karácsonyig látható a templomban.

Lukách Krisztina

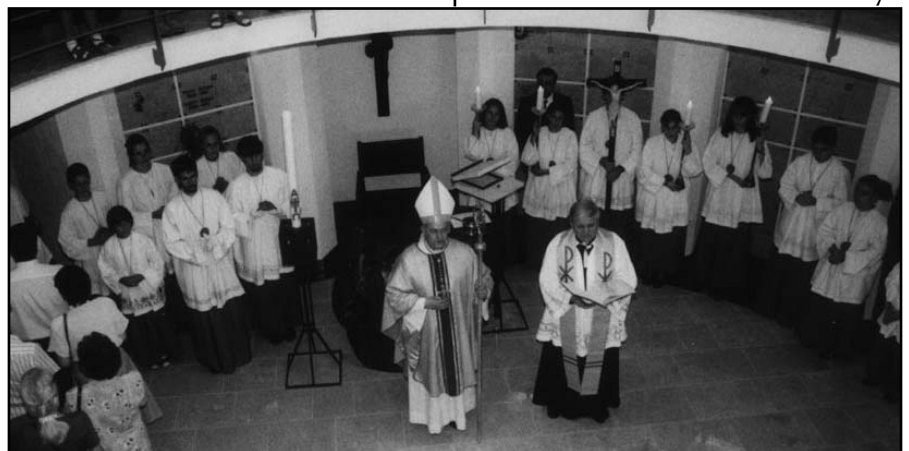
Urnatemető

Plébániánk az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye hathatós segítségével visszavásárolta egykori ingatlanát és a 40-es években elkezdett templom épületét. A Kedves Testvérek eddig 110 millió forinttal járultak hozzá a kölcsön törlesztéséhez az elmúlt másfél évben.

Plébániánk jubileumi esztendejében újból kérem a Kedves Testvéreket, hogy idén is (december 31-ig) támogassák adományaikkal adósságunk törlesztését. Ezt megtehetik, ahogy eddig is, adózó csekkel, amely által a befizetett összeg egy bizonyos része leírható adózássunk folyamán, valamint nyugdíjas csekken is. Nyugta ellenében is elfogadjuk az adományokat a templomban vagy a plébánián.

Urnatemetőnk június 24-én szentelte fel Spányi Antal püspök úr. A Kedves Testvérek az urnahelyek megvásárlásával is támogatják jövőbeli terveinket, amelyek közül első helyen áll az új templom felépítése a következő évtized közepe táján. Nemzedékünknek adatott meg a lehetőség, hogy végre beteljesítse elődeink álmát és felépítse a felső-krisztinavárosi templomot itt Buda szívében, az Apor Vilmos téren.

Márton atya

Spányi Antal püspök megáldja az urnatemetőt

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

III. évfolyam, 5. szám 2000. Veni Sancte

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós
Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyében e célra elhelyezett dobozba.